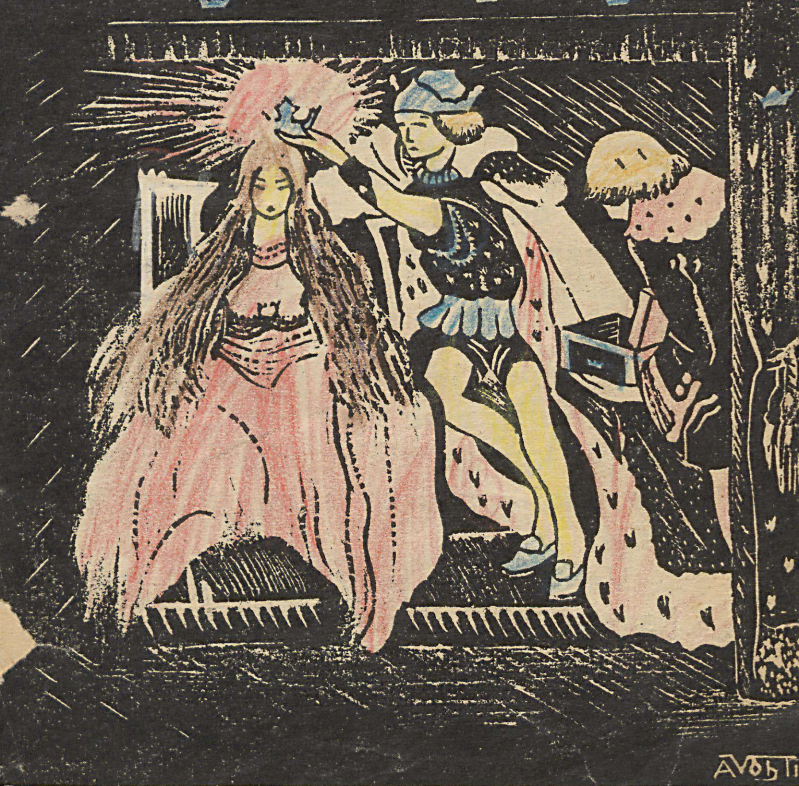

LASTE JUTUTUBA N°37

METSAKUNINGA KROON

AVOBTI

PÄÄSUKE

2
Tartu Üliõige
Raamatukogu

217742

METSAKUNINGA KROON

Oli kord noor kuningas, kes läks üksi jahile. Ta kõndis kaua metsas, kuid ei tabanud saaki. Päev kaldus õhtule ja ilm hakkas pimenema. Pahal meelel ja väsinult pöördus ta viimaks kodu poole tagasi.

Tee oli pikk, ja äkki valdas teda nii raske uni, et ta pidi heitma pehmele samblale silmapilguks puhkama.

Ta uinus jalamaid ja oli vist maganud juba oma paar tundi, kui ärkas. Ta kuu paistis heledasti. Ta tõusis üles, hõõrus silmi ja vaatas

...nad tast eemal oli mets
...oli väike niidulagendik.
...vilkus puutüvede va-
...likult hiilis ta lähe-

male. Need olid metsapiigid, kes niidul tantsisid.

Puu taha peitunud prints vaatles nende tantsu. Nad hoidsid üksteise kätest kinni ja tantsisid pikas reas. Pikad, valged loorid lehvisid nende ümber, kui nad kummardasid ja ümber pöördusid. Kuid ringi keskel seisis metsakuningas, kroon pääs, ning lõi takti.

Prints vaatas tummas imestuses. Säärast tantsu ta polnud veel elu-ilmal näinud! Ta õiendas kaela, et paremini näha.

Nad tantsisid puhu aeglaselt ja ilusasti, puhu jälle nobedamas taktis. Korraga läks tants pööraselt kiireks, et tantsijate ring näis nagu valge liikuv udusõõr. Ikka nobedamini lõi metsakuningas takti, lõi vahetpidamata — ja kuidas see juhtus, aga kroon kukkus ta pääst maha. See läks veerdes üle niidu, nagu väike särav ketas, ning otsekohe selle puu juure, mille taga prints varjul oli. Ta sööstis esile,

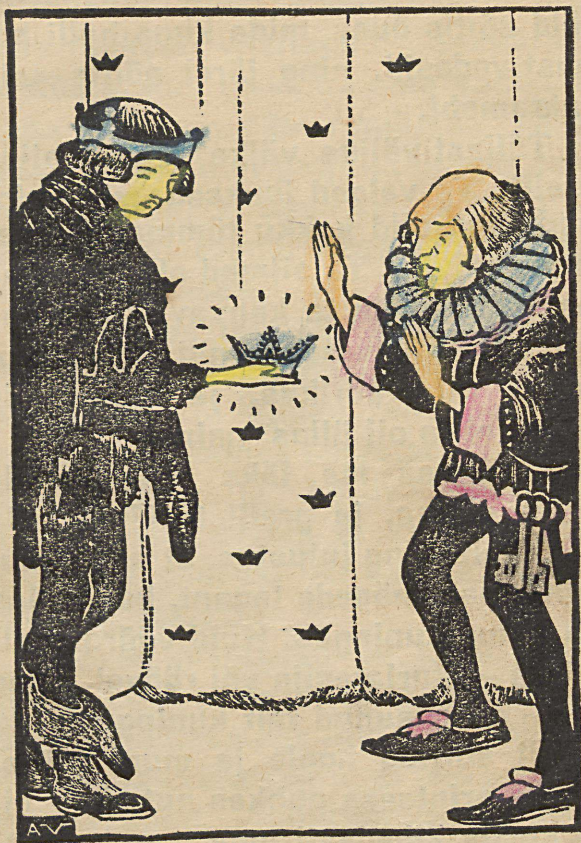
kahmas krooni kätte ja pani kõigest väest kodu poole jooksuma. Hei, aga küll see oli lõbus lugu! Ta oli näinud metsapiigade tantsu, ja tal oli metsakuninga kroon käes. Oma seljataga kuulis ta kaeblikke hääli, aga mis ta neist hoolis! Tee oli vaba ja ta jooksis suure kiirusega lossi poole.

Kui ta lossi jõudis, olid kõik juba magamas. Ainult ta vana kammerteener istus oma isandat ootamas. Prints kõneles talle kohe oma seiklusest ja ta näis olevat uhke oma röövitud kroonile. Kuid vana teener kohkus koledasti ja lõi käed kokku:

„Armuline isand,“ lausus ta, „vii see tagasi metsa, muidu see toob meile õnnetust!“

Ta oli nii kohkunud, et printski hakkas hirmu tundma. Kuid kroon oli ta meelest liig kaunis, et ta oleks nõustunud seda tagasi metsa viima, nagu vanake palus. Kroon oli valmistatud välkuvaist kalliskividest, mis särasid kõigis vikerkaarevärves, see oli kerge kui leht, nii peen ja

ilus, et ükski kullassepp kogu maailmas poleks võinud seesugust ta-

guda. Prints ei julgenud seda siiski kellelegi näidata, vaid pani ta hõbe-

kastikesse luku taha, mille avas vaid harva, et oma aaret imetleda.

Ühel päeval saabus külaline lossi; tõld sõitis õue, mida kuus halli hobust vedasid, ning järel sõitis salk ratsamehi.

Tõllast väljus väike siidrõivaline preili. Ta valged juuksed, mis kuld-pandlaga olid kokku tõmmatud, ulatusid põlvini. Ta silmad olid säravad nagu tähed, ja ta kahvavõitu palged õrnad ja ütlemata kaunid. Ta käitumine¹ oli väärikas, ja kohe võis näha, et ta oli üllas² naine.

Kuningas ise läks teda trepile vastu võtma, ja preili tervitas teda viisakalt, ning jutustas, et tuleb kaugelt maalt mägede tagant, kus ta isa oli olnud kuningas. Kuid võõras valutaja — kurjategija või röövel, ütles ta — oli riisunud talt kuningriigi, ja ta oli surnud hoole ja mure kätte. Väike printsess puhkes nutma — oi, ta kurtis kibedasti oma vanaisa, ütles ta.

1 ümberkäimime. 2 suursugune.

Nüüd oli ta minemas oma kuninglikkude sugulaste juure, kes asusid kaugel mererannal, kõneles ta edasi. Kuid tee oli pikk, ja selle vaevad olid teda raskesti väsitanud. Seepärast ta küsis, kas ta võiks oma saatkonnaga siin paar päeva puhata. Ta ei teeks neile kuigi palju kulu ega vaeva, ütles ta, ei tema ega ta teenijad tarvitsenud rooga, sest neil oli oma teemoon kaasas.

Kuningas talutas ta käealt kinni võttes lossi, kuninganna suudles teda laubale³ ja lausus talle teretulemast, ja õukonnas sosistati ta haruldasest ilust ja kalliväärtuslikust ülikonnast. Prints ei saanud oma pilku talt pöörda, nii kaunis oli see preili ta meelest.

Võõras printsess jäi lossi, sest kuningas ei tahtnud ta reisisit kuuldagi. Oi, vaeva ega muret ei teeks ta neile kõige vähematki, ei tema ega ta teenijaskond, kinnitas ta. Nad kõndisid sõnatult mööda lossi kõnniteid ja oskasid kohe kõikjale. Nii no-

3 otsaesisele.

bedaid teenijaid andis otsida! Oma toidud olid neil kaasas, nagu printsess oli öelnud, ei nad puutunud kunagi muid roogasid.

Printsess istus lauas kuninga paremal käel. Kõige maitsvamaid hõrgutisi⁴ kanti talle ette, kuid ta ei puutunudki neisse. Kui talt küsiti, mis ta mõtleb, siis valgusid ta silmad jälle pisaraid täis, ja ta ohkas. Kõigil oli tast nii ütlemata hale meel, nad oleksid teda nii häämeelega lohutanud, kui oleksid aga osanud.

Ühel õhtul, kui printsess näis harilikust kurvem, käskis kuningas oma mängumehi mängida printsessi lõbustamiseks. Kui nad olid lõpetanud, küsis ta külaliselt, mis ta mängust arvab. Väike printsess kurtis siis, et ta ei olnud sugugi harjunud niisuguse mänguga. Ta isa lossis oli mängitud hoopis teisiti.

Siis ta plaksutas käsi. Üks ta teenijaist astus kohe esile, viiul käes, tõstis selle lõua alla ja hakkas mängima.

4 maiustoite.

Ta mängis röömsat viisi, viiul helises ja laulis imeliselt, ta sai selle naerma, nii et kõik kuuljadki kaasa naersid. Lõppeks nad otse väänlesid naeruhogudes ja palusid, et ta lakkaks mängimast.

Siis printsess plaksutas uuesti käsi, ja mängumees mängis teist viisi. Viiul helises ja laulis, nuttis ja kaebas, nii et kõik pidid kaasa nutma. Nad nuuksusid ja oigasid valjusti ega saanud seda tagasi hoida, kuni printsess jälle plaksutas käsi ja mängimine lakkas.

Sedamööda kuidas päevad kulusid, armus prints ikka enam võõraste printsessisse ja otsis ikka sagedamini tema seltsi, ega püsinud printsesski temast lahus. Ühel päeval prints võttis julgust ja lähenes talle kosijana ning sai jaatava vastuse. Kuningas ja kuninganna andsid talle oma õnnistuse, ja pea pärast seda peeti pulmad.

Siis alles läks pidu lahti! Suurele pulmapidule oli kutsutud külalisi sa-

dade kaupa. Prints ja printsess istusid siidise telgi all. Kõik sosistasid isekestis, et kaunimat noorpaari ei ole veel kunagi nähtud. Mõrsjal oli pääs kuldkroon, mille vana kuningas oli annud talle pulmakingiks. Ta oli imeilus, kuid paistis olevat nii kurb, et printsi süda jooksis verd. Ta sosistas mõrsjale kõrva kõige õrnamaid sõnu, kuid printsessi silmad olid pisarais.

„Miks sa nutad?“ küsis prints.
„Miks ei ole sa tänagi rõõmus?“

„Mu pää valutab nii väga,“ lausus printsess, „sest kroon on raske, väga raske. Kui mu isa veel oleks elanud, ta kindlasti oleks annud mulle kergema krooni.“

„Sa saad kergema krooni, kui ainult rõõmus oled,“ ütles prints. Ta kutsus teenri käeviipega enda juure ja sosistas talle midagi kõrva. Teener läks kiiresti minema ja tuli hetke pärast tagasi, printsi kalliskivikastike käes, mille ta härrale ulatas. Prints avas selle ja võttis säält

metsakuninga krooni ja pani selle printsessi pähe kuldkrooni asemele.

Kõik piduvõõrad hüüatasid ja löid imestusest käsi kokku, sest midagi nii kaunist ei olnud nad veel iganes näinud, ja vana kuningas polnud ka pahane, et ta kink oli kõrvale jäetud, kui ta nüüd näha sai, mis imekaunis see kroon oli ja kui hästi see printsessile passis. Printsess avas oma kaunid silmad ja naeratas; esimest korda nad nägid ta rõõmsana.

Pärast pidusööki tuli tants. Prints võttis mõrsja käest kinni ja viis ta tantsusaali. Kõlas muusika, ja nad alustasid tantsu.

Võõrad seisid seina ääres ja sosis-tasid isekeskis, et nad pole iganes näinud veel kedagi nii hästi tantsi-mas kui väikese printsessi. Ta sil-mad särasid ja suu naeratas, kuid ta läks ikka kahvatumaks ja tantsu-hoog kiiremaks. Valge loor hõljus ta ümber, valge lint keerles ja lainetas põrandal.

**„Näe,” sosistasid võõrad, „ta on
üsna metsapiiga moodi!”**

**Ikka pöörasemalt tantsisid need
kaks, ja loor keerles nende ümber**

kui valge hõljuv udu. Saalist välja nad tantsisid, lossitrepist alla — hei, millise hooga nad tantsisid! Nad tantsisid üle lossiõue, tantsisid teed mööda, siis edasi metsa ja sinna nad kadusid.

Kuningas kutsus neid, kuninganna nuttis, ja võõrad jooksid üksteise jalus kui hullunud kanad. Külma hingus käis läbi lossiruumide, ja kõik küünla- ja tõrvikutuled hõljusid. Kui hallid rotid kihutasid printsessi teenijad trepist alla, õue ja lossist välja. Ta hobused muutusid nahkhiirteks, kes tallist lendu vurahtasid. Ära olid kõik, ära kõik! Ära oli prints — ega tulnud enam kunagi tagasi.

VÄIKE KELM

Oli särav kevadine hommik, taevast selge ja sinine. Päike paistis nii meelitavalt soojasti, et kõik mis elas, rõõmutses.

Ainult varblane Sirts oli pahastujus: istus katuseharjal, suled ko-

hevil ja sõimas oma nägemata vaenlast.

Lähedal kase otsas istusid võõrsilt tulnud külalised, kuldnokad, aia maal jalutasid asjalikud külvivaresed ja õhus lõõritasid lõokesed.

Varblane Sirts vaatles vihaselt oma naabreid ja pomises: „Eks näe, kus külalisi, ei ole teistel äärt ega otsa! Kui oli külm ja igal pool lumi, siis ei nähtud ühtegi, siis hulguti mööda sooje lõunamaid. Varblane katsugu, kuidas külmal maal läbi saab. Aga kui tuli kevad, ja sööki igal pool laialt saada, küll siis külalised endid kokku ajavad! Isegi va' külvivares tulnud! Näe, kus mul õrn lind?! Tema kardab ka külma!”

Külatänaval jooksid lapsed, hilpasid ühe jala pääl ja kisasid:

„Näe, lõokesed! Näe, kuldnokad siia jõudnud!”

Varblane turtsus ja vaatas katusesarjalt vihaselt alla: „Tahaksid korra kõrvust kiskuda, niisugused kisakõrid! Kah suur asi valmis lau-

da istuda ja valmis pessa lennata! Ja sina külmeta ja nälgi siin nii, et küll saad.”

Kõige enam pahandas Sirtsu see, et kuldnokad ta puurist välja viskasid, kuhu tal nõu oli pesitseda. Kurvalt lendas ta teise puuri, kuid siingi sai ainult ühe öö olla, sest siit taheti teda koguni sabapidi välja kiskuda.

Vihane ja tusane, istus ta katusesarjal ja oli valmis kõik tuhaks ja tolmuks tegema.

Üks kuldnokk lendas kohinal katusesarjale varblase lähedale ja ütles sõbralikult: „Tere, siitrahvas.”

Varblane ajas suled püsti ja sirtsus tusaselt: „Tere!”

„Kui tore teil siin on!... Soe, lõbus!” vilistas kuldnokk.

„Muidugi, ega enam talv ole,” vastas varblane pahaselt. „Sa katsu ka talvel siin elada nagu mina. Aga kes seda hindab, varblane siin — varblane sääb, ikka varblane. Ei katusel, põllul ega aias ole rahu, aga kes seda tähele paneb.”

Sel hetkel kuuldus majatrepilt:
„Tip-tip-tip, kuk-kuk-kuk!”

„Kohe, kohe!...” karjus Sirts.
„Siin ma olen!” ja lendas vups! alla
kanade sekka, kellele perenaine tre-
pil teri andis. „Juba ma korraldasin
kõik, perenaine,” karjus varblane,
„kõigile kuldnokkadele olen hanki-
nud puurid. Nüüd olen surmani väsi-
nud. Eile õhtust saadik pole midagi
söönud!”

Vana perenaine naeratas. „Vaata
varblast, kohe kanade sekka.”

Ja väike Kaalu, kes kõrval seis-
tes saia sõi, tahtis varblast hirmu-
tada, kuid pillas õnnetuseks saia
käest. Silmapilk oli sai varblase
nokas, kes ka kohe sellega minema
lendas. Väike Kaalu hakkas nutma.
Ema paitas tal õrnalt pääd ja ütles:

„Ära nuta ühti, pojuke, ma annan
sulle teise saia jälle. Aga varblane,
see on igavene kelm — ta
igale poole.”

„Laste Jututuba“ ilmub 12 raamatut aastas.
1 kr., poolaast. 50 s., üksiknr. 10 senti. Tellimis-
postilasutised. Õkaiknumbrid müügil lehekioskides
toimetaja ja väljaandja: M. Nurmik. Toim-
Promenadi t. 2, õ/k. „Koolivara.“ Aadr: „Laste J

A

63814

A
U